

"רוב האנשים שלא סיימו, נכשלו בחלק של השחייה"

"שחייה היא החלק שהכי מפיח אותי. בריצה או ברכיבה על האופניים, אם קשה לך, אתה יכול לעצור לרגע כדי לנוח. במים אין לאן לברוח, אין אפשרות לשבת ואסור לגעת בסירה. ברגע שאתה נכנס למים, אתה מחוייב עד הסוף"

משתתפי "Arch to Arc" למרגלות שער הניצחון בברז

"רק פעם אחת הפסקתי מירון באמצע. זה היה ביוון, מירון 'ספרטאטלון', 245 קילומטרים של ריצה מאתונה לספר-טה. חשתי ברע ואחרי 70 הקילומטרים הראשונים בחרתי להפסיק. הרגשתי נורא. שנה שלמה של אימונים, ובסוף כלום. וכל זה בגלל שלא מצאתי תשובה מספקת בשלב 'הלמה?'. חזרתי הביתה עם תחושת אכזבה קשה, וגם אחרי שהי תאוששתי, תחושת ההחמצה לא עזבה אותי עוד הרבה זמן. זה המחיר שאני משלם. אדם אחר אולי היה אומר לעצמו: 'לא נורא, אני לא אשם שהרגשתי רע', אבל אצלי זה לא עובד ככה. אתה לא יכול מצד אחד להביא את עצמך לקצה גבול היכולת הגופנית והנפשית שלך, ומצד שני להיות קליל עם עצמך בכי-שלונות. אם אתה לוקח אחריות, אז זה עד הסוף". ■

עוטים על עצמנו ביומיום. לרצים כבר לא אכפת מכלום והם מתנהלים ללא מסכות, חשופים לחלוטין. רצים שלא מסוגלים להתמודד עם הקושי - מוות-רים. הם פשוט מתיישים בתחנה ולא קמים יותר. רצים אגרסיביים מגיעים לתחנות ריענון ונובחים הוראות למת-נרבים לתת להם מים, מיץ או כל דבר אחר. אדם שנקלע לדרכס, פשוט נהפך הצידה. רצים שמחפשים מישור להאשים בקושי שלהם, מתלוננים על האוכל, על הארגון, על מזג האוויר ומה לא".
ואתה?

"אני בדרך כלל שקט. מקפיד באופן מוגזם כמעט יהדות לאנשים שעוזרים לי. מה שכן, אני לא אוהב כשצועקים לי מילות עידוד, אלא מעדיף לקבל נתונים אמיתיים על מה שמצפה לי".
היו לך כישלונות בעבר?

מטרים שבסיומו יהיה הישראלי הראשון בהיסטוריה המירוץ הקשה בעולם, שיגיע אל קו הסיום מתחת שער הניצחון בברז.

"אני מרגיש מוכן ואני יודע מה מצפה לי", הוא אומר. הניסיון של עשרות המרתונים בהם השתתפתי בעבר, משרה בי ביטחון עצמי. לפני כמה שנים, במהלך מירון 'עמק המוות' בקליפורניה, הרגשתי רע מאוד. התחלתי להקיא, היו לי סחרחורות וחולשה, השתנתי דם. היו לי כל הסיבות שבעולם להפסיק את המירוץ, אבל הייתי נעול על המטרה. החלטתי, שלא משנה מה, אני ממשיך, ואז גיליתי שאני יכול לרחוף עוד ועוד עד לנקודת הסיום. כשהשעון נעצר בקו הסיום, כל הכאב נעלם. אני מרגיש כמו הרקולס, אין אתגר שלא אוכל לעמוד בפניו. ביום שלמחרת אני כבר זוכר את כל הקטעים המאתגרים, כמהנים, את הקטעים הקשים, כמאתגרים ואת הקטעים האפלים. אני בכלל לא זוכר. אני חש שלווה נפש שהופכת לחלק בלתי נפרד מהחיים שלי. אחרי כל ניצחון כזה, המושג 'קושי' מקבל משמעות חדשה".

הנה השאלה המתבקשת - למה אתה עושה את זה?

"מה שמניע אותי זה יצר הסקרנות, הרצון להגיע למקומות חדשים, להגיע לקצה ואז להסתכל מעבר לפינה ולראות מה יש שם. ככה בלי סוף. תמיד יש את הפינה הבאה. משהו יותר ארוך, יותר קשה. כל פעם כשאני משתתף במסע כזה אני לומד משהו חדש על עצמי ועל הטבע האנושי בכלל. זאת אחת הסיבות שאני נמשך למירוצים ארוכים. אחרי 18 שעות של ריצה, 'האני האמיתי' שלי ושל המתחרים האחרים בא לידי ביטוי. התשישות הפיזית והמנטלית מורידה את כל השכבות ההתנהגותיות שאחננו